

במדינה

(המשך מעמוד 6)

כיועצו הביטחוני. שר הביטחון שרון הזמין את רבין לביירות הנצורה במלחמת הלבנון, ושמע ממנו עצות. הפעם התייצב רבין מול שרון וחסם את דרכו. בין השניים הוחלפו מילים חריפות.

הרחפור של שרון נאלץ לסגת. אך מי שמכיר את שרון יודע כי הרחפור יישלח שוב להרחיב את גבול ממלכתו של שרון ולנגוס משטח היריב.

פרשות

ישראל אינה

ישראל נעלמה מן החקירה

של פרשת איראן-קונטראס

זה נראה כנס, אך יש לזה

סיבות הגיוניות

אוליבר נורת' סיים את עדותו לפני ועדת החקירה המשותפת של שני בתי-הדין של ארצות הברית. ג'ון פוינדקסט'ר העיד גם הוא.

רבנים בצמרת ישראל נשמו לרווחה. יתכן שהיו גם קצת מופתעים. כי במהלך העדות הארוכות, רצופות ההתנגשויות, לעיני עשרות מיליוני אמריקאים, לא הוכר שמה של ישראל כמעט כלל. במידה שהוכר, הוכר לשבח. נורת' העלה את עמירם ניר על נס כגיבור לאומי ועולמי, וגם הס' נאטוריים החוקרים לא לחצו עליו להא' שים את ישראל.

כל זה נראה מוזר. ברוח של ועדת הסנאטור ג'ון טאוור, על מאות עמודי, מוזכר שמה של ישראל כמעט בכל עמוד. והנה שמה של ישראל כמעט נעלם.

בכסף יהודי. יש לכך כמה סיבות. ועדת החקירה היא פוליטית. כמו ועדת הכנסת בפרשת איראן, היא מור' כנת מפוליטיקאים, הרואים לאינטר' סים הפוליטיים של עצמם יותר מאשר לחשיפת האמת לשמה.

בחיים הפוליטיים האמריקאיים, התקפה על ישראל משולה להתאבדות. שום פוליטיקאי אינו מחזיק מעמד זמן רב בסנאט או בבית הנבחרים, אם הוא מעלה על עצמו את זעם שוהר-ישר' אל. הכסף היהודי וההשפעה היהודית הופעלו בכמה מיקרים באופן מאסיבי, כדי להכניס בהצלחה אנשי-קונטראס כאלה.

גם יו"ר הוועדה מטעם הסנאט, הסנאטור ממוצא-איטלקי, דניאל אינואי, נבחר בעזרת תרומות יהודיות מאורג' נות, כפי שגילו השבוע עיתונאים אמריקאיים.

אילו השמיצו נורת' או פוינדקסט'ר את ישראל, אין ספק שבבחינת-העם היו עוצרים בעדם. מאחר שהשניים לא עשו זאת, לא היה איש כאולם-הוועדה שהיה מעוניין להוכיח את שם ישראל. **לא חשבו.** יש סיבה שניה:

חלקה של ישראל אינו מעניין כלל את חברי הסנאט ובית הנבחרים. מטרתם היחידה, בניהול החקירה, היא להוכיח כי הנשיא רונלד רגן הוא שקרן. בכך הם מקווים לפגוע בכוחו של הבית הלבן, המתחרה בקונגרס. הדמוקרטים מקווים גם לפגוע בסיכויי המועמדים הרפובליקאיים בבחירות הבאות, ובכך להבטיח בשנה הבאה ניצ' חזון של מועמדים דמוקרטיים בבחירות לנשיאות, לבית הנבחרים ולסנאט.

החקירה מנוהלת כולה למען מטרה זו, וכל השאלות מופנות לכיוון זה. האם ידע רגן על העברת הכספים מעסקאות-הנשק האיראניות לקונטראס שבגבול ניקראגואה? האם היה צריך לדעת? האם שיקר לעם האמריקאי? האם ש' קר לקונגרס, שאשר זאת?

חלקה של ישראל בכל זה אינו חשוב. גם משום כך נעלמה מן הפרשה, הנזק, שרבים ציפו לו בפרוץ הפרשה, נמנע.

הוא עלול לבוא — אם בכלל — מצד החוקר המיוחד שעוסק גם הוא בפרשה, ושאינו קשור בחקירת הקוני' גרס. אך גם לכך מתמעטים הסיכויים והולכים.

העולם הזה 2603

אסי דיין שונא את אביו שינאה תהומית. משה דיין שונא את ילדיו עוד יותר. מהי השינאה הזאת? מהי מלמדת על המנהיג המת?

מזלים עם מיגבלותיו ככל הא' דם ומוצא לו את אושרו בצורה זו או אחרת.

אולם שדיהמשפחה רדף אותו. ה' שם חייב אותו להתבלט, להיות ראוי למעמד של "דיין". הוא נאלץ לשאוף לגדולות, שכישרונותיו לא הספיקו ל' הן. נכתבו יש רשימה פאתטית של מאמציו ונסיגותיו — עשרות סרטים שבהם הופיע כשחקן ו/או שכתב להם תסריטים, ספר שירים ("אבי הציץ ב' ספרהשירים שלי והגיב בקישקוש") ועוד ועוד. אסי לא הגיע לפיסגה אף באחד התחומים האלה. ולמרות שהוא מאשים את המבקרים והמקנאים, רוויה הכתבה כולה בהרגשה עמוקה של כישלון אישי, חמביא אותו למחשבות של התאבדות ולהתמכרות לסמים.

יחד עם זה אין אסי מתכחש לעובדה שהפיק הרבה תועלת משמישפחתו, והוא גם גא בו. בפרובינציה הזאת לא מוכנים לשאת מישפחה מוצלחת. ה' חלמאים טוענים כי לא תיתכן אינפ' לצייה שכזאת. שמואל, דבורה, משה, רות, יעל, אורי ואסי. מישפחה מוגזמת, שעלולה למוטט את המשק הרוחני שלנו.

כך מצטיירת תמונה די ברר' רה של בעיות אסי דיין: חוסר-האהבה של האב בימי הילדות, רוגמה אחת כדי להמחיש עד כמה קטנים יכולים אנשים גדולים להיות: ליום-ההולדת של נכדיו — עמליה וא' בנר, ילדיי — הוא שלח את אחד משר' מריראש עם שתי הפיסות-שוקולד...

הוא שתק. קם ויצא מן החדר, תוך שהוא אומר לרחל לתת לי את הכסף. ולמי שחושב שלמונולוג הזה היתה השפעה על הצוואה, שיטבח מזה. ה' וואה נכתבה קודם-לכן בניסוח בוטה, המגמד את מולייר.

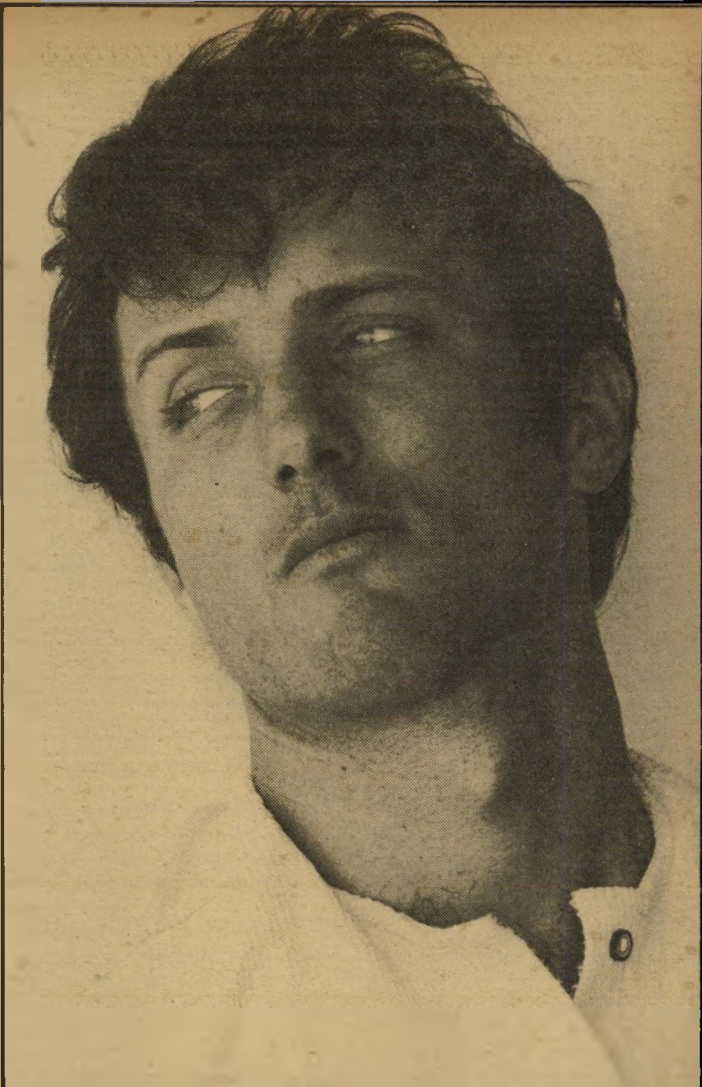
גם בסיפורת קשה למצוא הרבה סצנות כאלה. אסי ה' מיע את דיבריהשינאה שלו, המדויקים להפליא, באוזני א' דם שכבר היה על סף המוות, ואסי ידע זאת. וגם במעמד זה לא מצא דיין-האב דבר להגיד

נים של ברוג', הייתי רוצה לשחרר את שנינו מהעול הגנטי. הסברתי לו עד כמה אני שונא אותך, את קמצנותך, את המגאלומניות שלך, את האני ואפסי, את יחסייהציבור שעשה כל חייו לעובדה שהמישפחה זה הרבר המיותר בחייו, את החזון הגדול ביותר שלו כיחס לעם-ישראל, את גניבת הע' תיקות והזנותתחת-מישמר במלונות-פאר.

רוגמה אחת כדי להמחיש עד כמה קטנים יכולים אנשים גדולים להיות: ליום-ההולדת של נכדיו — עמליה וא' בנר, ילדיי — הוא שלח את אחד משר' מריראש עם שתי הפיסות-שוקולד...

הוא שתק. קם ויצא מן החדר, תוך שהוא אומר לרחל לתת לי את הכסף. ולמי שחושב שלמונולוג הזה היתה השפעה על הצוואה, שיטבח מזה. ה' וואה נכתבה קודם-לכן בניסוח בוטה, המגמד את מולייר.

גם בסיפורת קשה למצוא הרבה סצנות כאלה. אסי ה' מיע את דיבריהשינאה שלו, המדויקים להפליא, באוזני א' דם שכבר היה על סף המוות, ואסי ידע זאת. וגם במעמד זה לא מצא דיין-האב דבר להגיד

אסי דיין (1971) מולי ישב שארית אדם...

עלה מחוות שינאה

משה דיין בבית-קברות צבאי. ההפקות שלו הפילו קרוב ל-4000 חללים...

חוסר הביטחון הביתי, היחסים המתוחים בין האב והאם, הרג' שת-הבשל של בן המרגיש ש' לא מילא את הצפייות, העלבון שבעקבות הצוואה.

תגובתו של אסי מובנת. גם נקמתו — כתבה שעבורה גבה 10 אלפים דולר — היא נקמה מתאימה. שהרי משה דיין מכר כל ימיו את ראינותיו בכסף, ובכללם הראינות שבהם הכריז שוב ושוב שלא היה מוליד ילדים ומ' קים מישפחה, אילו יכול היה לחיות את חייו בשנית.

אליל בנעלי-בית

חות מובנת שינאתו של דיין לילדיו. האם הם איכזבו אותו? זוהי שטות. (המשך בעמוד 40)

לבנו, מלבד לזרוק לו סכום קטן של כסף.

אבא אמר: "קישקוש"

שינאת הבן מובנת למדי. דיין לא הקדיש לבניו מעולם תשומת-לב רבה, חוץ מאשר במחוות ראוותניות בימי ילדותם. משה רות התגרשו רק כשהבנים כבר היו גדולים, אך בית-דיין צהלה לא היה גם קודם לכן קן מישפחתי. אסי ואורי נהגו עוד בילדותם לנעול את חזריהם בצאתם, שכילו לא גרו בבית, אלא בחדרים שכורים.

אסי דיין הוא צעיר די רגיל, סימפאטי, יפה-תואר. אילו נר' לד' במישפחה רגילה, היה ממו' צה את כישרונותיו כפי שהם,

את השירים האלה כתב משה דיין לנכרות של אשתו השנייה, רחל. המשך אסי: "תסכיר-הכישלון שלי זכה, באמצעות הצוואה, לחיזוק נוסף. כאילו משהו דן אותי לכישלון א' פריורי. ועוד יש המעזים לקשקש דיב' רייחנופה ושבה על המול המופלא שב' להיות בנו של המנהיג, המצביא והס' מל. אולי ברפובליקות-כוננות הייתי היום אדמירל. עם חשבון כשווייץ. א' כל כדמוקרטיה שלנו, האדמירליות של בנידיין שייכת למדוריההרכי' לות."

למראית-עין, נובעת שינאת הבן לאביו מן הצוואה האומ' ללה. ואכן, קשה להעלות על הדעת יחס כזה של אב, שצבר באמצעים שונים (ולא בליכך כשרים) רכוש בה רב, והמנשל את ילדיו בצורה בה בוטה ר' בולטת, לעיני הציבור כולה.

אך תיאורו של אסי עצמו מגלה ס' בות עמוקות יותר לשינאה ההרדית. וכך הוא מספר:

"מאז הצבא לא לקחתי מאבי פרוטה — הוא גם לא הציע — פרט ל-1500 דולר שביקשתי חודש לפני מותו, למ' רות הידיעה שכושר-סירובו היה שווה' ערך לכושר-החיות הכללי שלו.

באותה הודמנות, ועלימנת לתת לו הודמנות להסתייג מנתינת הכסף, ישב' תי איתו, ובמשך כרבע שעה אמרתי לו כל מה שאני חושב עליו... היה זה מונולוג משונה, קצת האמלט והגול' גולת. משום שמולי ישב שארית-אדם. גולת היה בעיקר עצמות. עינו כמעט לא ראתה אותי, והוא נוקק לזכוכית מגרלת ולתאורה בנוסח הקג'ב".

בכל זאת חשבתי שלאחר כמה ש' מקומן הסיבועי בפסטיגל"

ינאתו של בן לאביו היא תופ' עה רגילה למדי, טיבעית לגמרי. כל בן צריך להשתחרר מאביו כדי לע' צל בן לעצמו רמות משלו. זיגמונד פרויד דומיו העניקו לתופעה זו גם משמעות נפשית-מינית. פרויד השתמש כסמל בסיפור היווני העתיק על המלך ארי' פוס. הבדיחה העממית אומרת: "ארי' פוס-שמריפוס, העיקר שהוא אוהב את אמא"

תופעה פחות מקובלת היא שאב שונא את ילדיו. אך גם תופעה זו אינה בלתי-מארת.

אולם סיפורו של אסי דיין, שהתחיל השבוע להתפרסם מעל עמודי מעריב (ראה אנשים), הוא חריג. הוא מגלה תהומות של שינ' אה הרדית בין משה דיין ובין ילדיו, החורגות בהרבה מתחום המקובל והידוע.

אין זו בעיה בלבדית של אסי. קדם לו אחיו, אורי, שכתב כתבי-שיטנה שלודרסן על אביו. וגם האחות הב' כורה, יעל, שיחסה אל אביה דרמשמעי יותר, לא חסכה בנדיקות גלויה ומור' מות עליו.

זנות תחת מישמר

ינאתו של דיין לילדיו הטיב' עיים נאה לביטוי בצוואה המ' פורסמת. כותב על כך אסי:

"אבינו צבר רכוש כשווי — כך מעריכים — המישה מיליון דולר! בצוואתו, אחי ואני וכינו בחלקה ששוור' יה כ-10 אלפים דולר. כמה שהוא שנא אותה! פקעת ציפעונים של מוריאק זה מיוויקל ליד הנקמה' הזאת על עצם קיומנו — לא פחות מהשירים שכתב לנכרות לא-טיבעיות שלו, שמצאו את מקומן הסיבועי בפסטיגל"